

да го не изгуби отъ очитѣ си. Най-сетне едриятъ заякъ спрѣ подъ една череша, притисна ужасенъ сърдцето си и едва чуто попита:

— Раненъ ли съмъ?

Сивко го огледа любопитно и спокойно го увѣри, че е здравъ и читавъ.

— Е, — въздъхна едриятъ заякъ, — спасихъ се и този пътъ.

— Отъ кого се спаси?

— Отъ ловцитѣ.

— Какви сж тѣзи ловци?

— Глупчо, глупчо-о-о! — срѣга го по хълбока едриятъ заякъ. — Де си живѣлъ ти, та не знаешъ какво нѣщо сж това ловцитѣ?

— Тукъ съмъ живѣлъ.

— Е, тукъ ловци нѣма ли?

— Не съмъ виждалъ. Пъкъ и да видя, не ги познавамъ.

— Ловцитѣ сж хора.

— Хора виждамъ всѣки день. Но ловцитѣ не познавамъ.

— Гледай ти, загубено зайче... Ловцитѣ, глупчо, сж хора съ пушки и съ кучета. Като те погнатъ, докато не влѣзешъ въ чантата имъ, не те оставятъ.

— Ой! ой! ой! — разтрепери се Сивко и козината му шръкна отъ страхъ. — Да, спомнямъ си, мама често ми разказваше за тѣхъ, но за пушки нищо не ми е казвала.

— Пушките сж дълги стоманени цези. Като те зърне ловецътъ — поглежда презъ едната цевъ: бум-м-м! — ако не те улучи — поглежда и презъ другата: бум-м-м!... Рѣдко има щастливци като менъ да се отърватъ.

— Не, хора съ пушки не съмъ виждалъ, — рече увѣрено Сивко. — Тукъ идватъ съ кошници, съ коли и сандъци, бератъ грозде и си отиватъ. Днесъ приказваха за нѣкакъвъ гроздоберъ. Ти знаешъ ли, какво е това гроздоберъ?